

der", men kun til Mænd og Kvinder, som selv begjære det" o. s. v. (se Udvalgsbetænkningen af 25de Februar 1874 i Tillæg B. Sp. 90). Det maa derfor uden Tvivl billiges, at Indenrigsministeren ikke, inden Rigsdagen var hørt, har villet opføre ovennævnte fireaarige Rige paa nærværende Lovforslag.

Det siges imidlertid i Folkethingudvalgets Betænkning af 1874 kun, at „i Almindelighed" bør Indfødsret ikke gives til Børn. Her er ikke opstillet nogen Regel uden Undtagelse. ligesom det formentlig ogsaa vilde være stridende mod Mænden i Grundlovens § 51 („Ingen Udlænding kan erholde Indfødsret uden ved Lov"), dersom man forsøgte at opstille en for alle Tilfælde gjældende ufravigelig Regel, medens Grundloven hævder den lovgivende Myndigheds Besslutningsfrihed efter dens eget Skjøn med Hensyn til hver enkelt Person. Denne Betragtningssmaaede godkjendtes af det daværende Udvalg i dets Helhed saavel som af andre Talere under Sagens Behandling i Folkethinget den 2den og 5te Marts 1874, og særlig skal henviises til en Udtalelse af Ordføreren, som udtrykkelig erklærede, at ogsaa „Flertallet kunde godt tænke sig Tilfælde, hvor det vilde være rigtigt at gjøre Undtagelser fra denne Regel" (Sp. 1395). I det da foreliggende Tilfælde fandt man ikke Anledning til at gjøre Undtagelse fra Reglen, eftersom de omhandlede Børn — paa Grund af Faderens Ophold i det sydlige Europa Størstedelen af sit Liv og Moderens fremmede Nationalitet (uden at Ordene „paa Reiser eller for Borens Tjenestes Skyld" i „Indfødsretten" af 15de Januar 1776 paa nogen Maade kunde komme til Anvendelse) — maatte siges at være af utvivlsomt fremmed Nationalitet.

Helt anderledes forholdes det sig i det nu foreliggende Tilfælde. Begge Forældre ere danske; Faderen har hæderlig deltaget i Danmarks to sidste Krige, og, naar han er forbleven bosiddende i det 1864 fra Moderlandet fraskilte, dansktalesende Sønderjylland, er det — som oplyst af Hans Andersen Krüger — jo netop for „ved Naad og Daad at støtte og fremme vor Sag". Hvor Taleren er om Spørgsmaal vedkommende Indfødsretten, maa det uden Tvivl være tilladt at skjelne imellem det nationale og det politiske Fædreland. At de dansktalesende Sønderjyder, som selv vilde „forblive danske", maa siges at have dansk Nationalitet, om de end for Tiden er under tydsk Statshøjhed, — det vil neppe modsiges af Noget. Men i saa Fald maa det her omhandlede Barn ogsaa siges at være af dansk Nationalitet, om det end statsretlig er tydsk Underfaat, og det synes da baade billigt og retfærdigt at agte hende lige med danske Indfødsret. Dersom hun derfor havde været opført paa nærværende Lovforslag, vilde Udvalget ikke have tillet noget Ændringsforslag i samme Retning som det, ved hvis Vedtagelse i Samlingen 1873—74 to Børn udstemtes af det fremsatte Forslag om Indfødsrets Meddelelse.

Et helt andet Spørgsmaal er det, om den lille sønderjydske Rige da nu ved Ændringsforslag fra Udvalgets Side burde søges optaget paa et Lovforslag, som allerede er vedtaget af Landstinget og første Gang behandlet af Folkethinget, uden at under Behandlingen i Rigsdagen noget Drøftelse i den Retning blev yttret. Det lader sig paavise, at man tidlig i vort konstitutionelle Liv har anerkendt det formentlig Rigtige i, at det i Almindelighed alene er Regjeringen, der foreslaar til Indfødsrets Erhvervelse, eftersom Administrationen bedst kan indsamle og undersøge de Oplysninger, som bør ledsage Andragender om at erholde Indfødsret. Der næres af Noget tillige formelle Betænkninger ved, at der stilles Ændringsforslag om nye Personers Optagelse paa et Lovforslag af denne Natur, idet nemlig den Betragtning gjøres gjældende, at det i Grunden skulde bestaa af lige saa mange enkelte Lovforslag som Personer, hvilke kun af praktiske Grunde vare sammensførte paa et eneste Lovforslag, og at derfor Bestemmelserne i Grundlovens §§ 52—53 ikke bleve fyldestgjorte, naar Forslaget endelig vedtoges, uden at enhver af de foreslaaede Personer havde gennemgaaet alle Trin af Lovforslags Behandling. Forfaavidt en saadan Regel maatte kunne siges at være anerkendt, har den dog ikke været uden Undtagelse. Saaledes stillede det i Samlingen 1877—78 nedsatte Folkethingudvalg Forslag om Optagelse af en ny Person, og det paa et ligesaa sent Trin som det nuværende; Ændringsforslaget vedtoges, og efter at Lovforslaget havde været til eneste Behandling i Landstinget, blev det ophøjet til Lov. Men det bør ikke overses, at Udvalget selv indrømmede, at der i dette Tilfælde gjordes en Undtagelse fra det Sædvanlige, og at denne maatte søge sin Begrundelse deri, at det var en „Bekærdssag" for den paagjældende Person, at den ansøgte Ret blev ham meddeelt, inden der næste Gang kunde forelægges Rigsdagen et lignende Lovforslag (se Udvalgsbetænkningen af 10de Januar 1878). Udvalget (undtagen E. Christensen) skjønner ikke, at dette i samme Grad kan være en „Bekærdssag" for den her omhandlede lille Rige.

Et Mindretal (E. Christensen) foreslaar derimod, at der meddeles Ansøgeren, Ritmester v. Düring-Rosenfrank's Datter, Marie v. Düring, Indfødsret. Mindretallet er nemlig enigt med Udvalgets øvrige Medlemmer i, at den i Udvalgsbetænkningen for 1874 ansøgte Regel, at „i Almindelighed" bør Børn ikke gives Indfødsret, ikke bør være uden Undtagelse, at de samme Max